

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 377/2023-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Šimovou, PhD., LL.M., advokátska kancelária, M. Rázusa 32, Lučenec, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 23/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 a práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 3 (správne má byť zrejme čl. 50 ods. 2, pozn.) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 23/2022. Požaduje ďalej, aby uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 23/2023 (správne má byť zrejme sp. zn. 1 Tdo 23/2022, pozn.) zo 14. marca 2023 bolo zrušené a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Žiada, aby ústavný súd zakázal najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní jeho základných práv a slobôd garantovaných ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, a to vo veci sp. zn. 1 Tdo 23/2023 (správne má byť zrejme sp. zn. 1 Tdo 23/2022, pozn.). Domáha sa napokon náhrady trov právneho zastúpenia advokátkou v sume 290,54 eur od najvyššieho súdu na účet právnej zástupkyne do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.
2. Z ústavnej sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:
3. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 26/2016 z 24. októbra 2018 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. b) v jednočinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Trestného zákona. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody

vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Bol mu uložený aj trest prepadnutia vecí – krompáča s drevenou rukoväťou, ako aj ochranný dohľad vo výmere dvoch rokov spolu s povinnosťou nahradiť škodu poškodeným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vo výške 165,97 eur a z titulu spoluúčasti pri likvidácii poistnej udalosti Allianz – Slovenskej poisťovni, a. s., vo výške 1 656,19 eur ako náhradu z poskytnutého poistného plnenia.

4. Odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu bolo podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 172/2018 z 28. novembra 2018 zamietnuté z dôvodu, že ho podala osoba, ktorá sa odvolania výslovne vzdala.

6. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku (odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody).

7. V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi sťažovateľ namietal nasledovné okolnosti:

- rozsudok okresného súdu bol vyhlásený v neprítomnosti jeho obhajcu, hoci išlo o dôvod povinnej obhajoby, čím došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu;

- obhajca presvedčil sťažovateľa, aby sa vzdal podania odvolania, pričom celkovo si svoje povinnosti neplnil dostatočným spôsobom;

- podľa názoru sťažovateľa má odvolací súd z úradnej povinnosti skúmať nielen dôvody na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1, ale tiež dôvody na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku;

- pokiaľ ide o nezákonne vykonané dôkazy, poukázal na príkaz na domovú prehliadku, ktorý sudca vydal bez oznámenia vlastnej zaujatosti a urobil tak až v priebehu neskoršieho štádia prípravného konania a po podaní obžaloby pre pracovný vzťah s poškodeným;

- domová prehliadka mala prebiehať v nehnuteľnosti, ktorej výlučným vlastníkom bol obhajca sťažovateľa a v jej priebehu došlo k porušeniu predpisov týkajúcich sa výkonu advokácie.

8. K podanému dovolaniu sa dvakrát vyjadril prokurátor. Podľa neho rozsudok okresného súdu je zákonný a správny, preto nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a l) Trestného poriadku, ale ani žiadne ďalšie, a to za súčasného nesplnenia podmienok dovolania podľa § 372 Trestného poriadku.

9. K dovolaniu sa vyjadril aj poškodený [REDAKOVANÉ] (aj za [REDAKOVANÉ]). Uviedol, že vzhľadom na pasivitu sťažovateľa, ktorý sa nedomáhal nápravy nezákonnosti rozsudku okresného súdu včasným podaním odvolania, neboli splnené podmienky na podanie odvolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku. Zo strany sťažovateľa má ísť iba o účelové podanie mimoriadneho opravného prostriedku.

10. Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 14. marca 2023 uznesením sp. zn. 1 Tdo 23/2022 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

11. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie sťažovateľa bolo potrebné odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

12. Sťažovateľ, povinne zastúpený advokátom, v konaní o dovolaní nepodradil dovolacie námietky pod konkrétne dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, tieto iba označil, a v ďalšom bola preto táto kvalifikovaná činnosť úlohou najvyššieho súdu.

13. Sťažovateľ v spojitosti s označeným dôvodom dovolania namietal, že práva podať odvolanie sa vzdal iba preto, že ho o tom presvedčil obhajca.

14. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na chronologický sled udalostí, z ktorého vyplýva, že na hlavnom pojednávaní okresného súdu 24. októbra 2018 bol vyhlásený rozsudok. Po jeho vyhlásení sa sťažovateľ, ale ani prokurátor k možnosti podať opravný prostriedok nevyjadrili (ponechali si zákonnú lehotu), pričom obhajca sťažovateľa, ale ani poškodení na tomto pojednávaní neboli prítomní. Dňa 26. októbra 2018 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa a jeho obhajcu z 24. októbra 2018, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ sa vzdáva práva na podanie odvolania, a to i za osoby, ktoré tak môžu urobiť v jeho prospech. Vyjadrenie bolo vlastnoručne podpísané sťažovateľom a jeho obhajcom. Vo vyjadrení bol identifikovaný rozsudok okresného súdu, ako aj druh a výška trestov, ktoré mu boli uložené. Následne 7. novembra 2018 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu s tým, že smeruje proti výroku o vine a treste a bude neskôr odôvodnené. Spis bol potom predložený krajskému súdu, ktorý na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2018 rozhodol o zamietnutí odvolania sťažovateľa podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, teda preto, že odvolanie bolo podané osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala.

15. Najvyšší súd dal do pozornosti, že samotný spôsob výkonu obhajoby obhajcom (kvalita poskytovanej právnej pomoci zo strany obhajcu v konkrétnej trestnej veci) nie je predmetom prieskumu dovolacieho súdu. Z nezávislosti advokácie od štátu totiž vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obhajcom a obvineným a že za spôsob výkonu obhajoby nesie zodpovednosť samotný advokát (nie všeobecný súd), a to nie voči súdu ako orgánu verejnej moci, ale voči obhajovanému, prípadne orgánu, ktorému je disciplinárne podriadený (Slovenská advokátska komora).

16. Z obsahu písomného podania obhajcu sťažovateľa doručeného okresnému súdu 26. októbra 2018 vyplýva aj sťažovateľom podpísané oznámenie okresnému súdu, podľa ktorého sa s poukazom na ustanovenie § 312 ods. 1 Trestného poriadku výslovne vzdáva práva podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu, pričom sťažovateľ zároveň vyhlásil, že nesúhlasí ani s podaním odvolania v jeho prospech osobami uvedenými v ustanovení § 308 ods. 2 Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa nemožno dospieť k záveru o naplnení dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, keďže pre zamietnutie odvolania zo strany krajského súdu podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku boli splnené zákonné dôvody. Preto bolo potrebné dovolaciu argumentáciu sťažovateľa odmietnuť ako zjavne nedôvodnú.

17. Navyše najvyšší súd uviedol, že konštrukcia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku obsahuje v sebe nepriamo aj tvrdenie o splnení podmienky dovolania podľa

prvej vety ustanovenia § 372 Trestného poriadku, teda že oprávnené osoby, okrem ministra spravodlivosti, môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté. Preto ak dovolací súd zistí, že uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku nie je splnený, znamená toto zistenie zároveň aj to, že oprávnené osoby (vyjmúc ministra spravodlivosti) nespĺnili podmienky dovolania podľa § 372 Trestného poriadku.

18. Pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, najvyšší súd konštatoval, že v tejto časti by mohol sťažovateľ podať dovolanie iba vtedy, ak by využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom by bolo rozhodnuté, čo sa však (vzhľadom na skutočnosť, že sa sťažovateľ preukázateľne odvolania výslovne vzdal) nestalo.

19. Ako *obiter dictum* k tvrdenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd uviedol, že rozsudok okresného súdu bol (po odročení hlavného pojednávania pre účely vyhlásenia rozsudku) vyhlásený v neprítomnosti obhajcu, hoci išlo o dôvod povinnej obhajoby. Takýto postup nepovažuje za vhodný a štandardný, pretože aj vyhlásenie rozsudku je časť hlavného pojednávania. Inými slovami, rozsudok bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní, ktoré sa malo konať aj za účasti obhajcu. Napriek tomu, že ide o neželaný a neštandardný postup, nemohlo v tomto prípade prísť k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom. Sťažovateľ bol totiž (až na výnimku momentu vyhlásenia rozsudku) riadne zastúpený obhajcom a mohol plne uplatňovať svoje obhajobné práva. Po vyhlásení rozsudku sa k podaniu opravného prostriedku vyjadril v tom smere, že si ponecháva lehotu. Následne v ten istý deň sa s obhajcom stretol a po porade s ním urobil písomné vyhlásenie o vzdaní sa práva podať proti rozsudku odvolanie. Boli pritom tak jemu, ale i jeho obhajcovi známe všetky potrebné konzekvencie prípadu, čo vyplýva aj z jeho vyjadrenia, v ktorom uviedol, akým rozsudkom a za aký skutok bol uznaný za vinného, ale aj to, aký trest mu bol uložený. S poukazom na uvedené nebolo zistené naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, pričom ostatné uplatňované dovolacie dôvody už najvyšší súd skúmať nemohol, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

20. Sťažovateľ poukazuje na ustanovenie § 252 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého v prípadoch povinnej obhajoby nemožno konať hlavné pojednávanie bez prítomnosti obhajcu. Ak nejde o prípad povinnej obhajoby a obžalovaný má obhajcu, možno vykonať hlavné pojednávanie v neprítomnosti obhajcu, len ak s tým obžalovaný súhlasí.

21. Z uvedeného ustanovenia sťažovateľ vyvodzuje, že ak aj napriek nesúhlasu obžalovaného konal súd na hlavnom pojednávaní v neprítomnosti obhajcu, potom dôkazy vykonané na tomto hlavnom pojednávaní nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie vo veci samej, lebo boli vykonané nezákonne.

22. Je nepochybné, že vyhlásenie rozsudku ako súčasť hlavného pojednávania sa vykonalo bez prítomnosti obhajcu, čo okresný súd, ale ani prokurátor nevzali do úvahy, hoci neboli splnené podmienky pre konanie hlavného pojednávania. Bolo povinnosťou okresného súdu hlavné pojednávanie odročiť a na vyhlásenie rozsudku znova predvolať obhajcu, ktorý sa vyhlásenia rozsudku bez dôležitého dôvodu nezúčastnil. V prípade porušenia povinnosti mal obhajcovi uložiť

poriadkovú pokutu. Rovnako prokurátor mal žiadať o odročenie hlavného pojednávania, čo sa však nestalo, a okresný súd toleroval neprítomnosť obhajcu a vyhlásil rozsudok ukladajúci sťažovateľovi vysoký trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, ktorý aj v súčasnej dobe vykonáva.

23. Ponechal lehotu 15 dní na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu, avšak nemá žiadne právne vzdelanie, bol vo výkone väzby a pokiaľ za ním prišiel obhajca už s pripraveným prehlásením o vzdaní sa práva podať odvolanie, potom je zrejmé, že podľa toho takémuto právnomu názoru a radám obhajcu. Obhajca ho nepoučil o tom, že v prípade podania odvolania z jeho strany by nemohol dostať vyšší trest, keďže prokurátor odvolanie nepodal.

24. Hlavné pojednávanie na okresnom súde sa nemalo a nesmelo konať bez prítomnosti obhajcu. Rozsudok bol preto vyhlásený nezákonným spôsobom, pričom následne obhajca (ktorý si uvedomoval svoje pochybenie) dosiahol, aby sa sťažovateľ odvolania vzdal.

25. Z uvedených dôvodov boli porušené jeho práva na obhajobu, na spravodlivé súdne konanie a došlo aj k nezákonnému postupu všeobecného súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

26. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

27. Z ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba len v záujme ochrany svojich základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Sťažovateľ musí namietat porušenie svojich základných práv alebo slobôd, pričom ak ide o vec, ktorá je spojená s konaním pred všeobecným súdom, to prichádza do úvahy v zásade len vtedy, ak sťažovateľ je účastníkom (stranou) súdneho konania, v ktorom malo dôjsť k namietanému porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 3/05, IV. ÚS 319/2018). V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 ústavy (a rovnako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je materiálna povaha predmetu konania, predovšetkým skutočnosť, že sa v ňom bezprostredne rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

28. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“),

a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj ustanovenie § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom.

29. V posudzovanej ústavnej sťažnosti podľa petitu sťažovateľ žiada vysloviť porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 23/2022. Pritom však z celej argumentácie sťažovateľa je zrejmé, že v skutočnosti nenamietia postup najvyššieho súdu, ale jeho uznesenie sp. zn. 1 Tdo 23/2022 zo 14. marca 2023, ktoré v petite žiada, aby ústavný súd zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, keďže podľa jeho názoru podanému dovolaniu malo byť správne vyhovené.

30. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nenavrhuje, aby ústavný súd rozhodol aj o porušení jeho označených práv uznesením najvyššieho súdu, ale navrhuje, aby ústavný súd rozhodol len o porušení jeho označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 23/2022. Sťažovateľ pritom neuviedol žiadne konkrétne skutkové a právne dôvody preukazujúce porušenie jeho označených práv napadnutým postupom najvyššieho súdu. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa zjavne nezodpovedá navrhovanému petitu.

31. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil rozhodnutie (uznesenie) všeobecného súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľa boli týmto rozhodnutím porušené. Zrušenie rozhodnutia je totiž viazané na vyhovenie ústavnej sťažnosti a deklarovanie, že právoplatným rozhodnutím boli porušené základné práva alebo slobody, prípadne ľudské práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 133 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).

32. Z ustanovenia § 56 ods. 3 v spojení s ustanovením § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde vyplýva, že v prípade odstrániteľných nedostatkov ústavnej sťažnosti môže (teda nemusí) ústavný súd vyzvať navrhovateľa (v danom prípade sťažovateľa), aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Inými slovami, za daného stavu bolo na zväžení ústavného súdu, či na doplnenie odstrániteľnej chýbajúcej zákonnej náležitosti (minimálne uznesenia najvyššieho súdu, keďže vo vzťahu k nemu by bola v zásade daná právomoc ústavného súdu) sťažovateľa vyzve. Pri skúmaní rozsahu práva uváženia ústavného súdu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde (teda či sťažovateľa vyzve alebo nevyzve, aby v určenej lehote nedostatok ústavnej sťažnosti

odstránil) treba zásadne zdôrazniť, že nejde o voľnú úvahu, ktorá by vlastne znamenala svojvoľu pri posudzovaní takejto otázky. Rozhodovanie v týchto súvislostiach sa musí riadiť určitými zásadami tak, aby bolo dostatočne predvídateľné a transparentné. Podľa názoru ústavného súdu treba vychádzať zo skutočnosti, že v konaní o sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy sťažovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Advokáta ako osobu práva znalú a oprávnenú na zastupovanie v súdnych konaniach treba nepochybne považovať za osobu odborne kvalifikovanú, od ktorej sa dá právom očakávať, inter alia, dostatočná znalosť procesnoprávných predpisov, ktorými sa riadi konanie, v ktorom klienta právne zastupuje. Vychádzajúc z tejto premisy, možno dôjsť k záveru, že k postupu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde by malo zo strany ústavného súdu dochádzať skôr len výnimočne, keď to odôvodňujú konkrétne okolnosti daného prípadu. Inými slovami, výklad tohto ustanovenia má byť v zásade restriktívny (II. ÚS 238/2019).

33. Vzhľadom na skutočnosť, že nesplnenie zákonom ustanovenej náležitosti malo takú povahu, že odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti by si zo strany ústavného súdu vyžadovalo podrobnú výzvu, resp. poučenie advokáta sťažovateľa, pričom touto výzvou, resp. poučením by ústavný súd fakticky nahradzoval úkon právnej služby, ktorý je povinný vykonať advokát, ústavný súd sťažovateľa, resp. jeho advokátku nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti.

34. Keďže nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí, ale podstatnej obsahovej náležitosti – petitu ústavnej sťažnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. augusta 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu